

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 453/2019
14.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бисерке Крпић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 3 К 18/18 од 20.09.2018. године и Вишег суда у Суботици 5Кж1 144/18 од 11.01.2019. године, у седници већа одржаној 14.05.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бисерке Крпић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 3 К 18/18 од 20.09.2018. године и Вишег суда у Суботици 5Кж1 144/18 од 11.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 3 К 18/18 од 20.09.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 (сто хиљада) динара, коју је дужан платити у корист буџетских средстава Републике Србије, у року од 90 дана од дана правноснажности наведене пресуде, а у супротном је одређено да ће се иста заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан затвора. Окривљени је обавезан да у корист буџета суда, плати паушални износ од 5.000,00 динара, у року од 90 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Приватни тужилац је упућен да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Суботици 5Кж1 144/18 од 11.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Суботици 3 К 18/18 од 20.09.2018. године, је потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Вишег суда у Суботици 5Кж1 144/18 од 11.01.2019. године, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Бисерка Крпић, због повреда закона из члана 439. тачка 3) и 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или је укине и списе предмета врати на поновно одлучивање. Међутим, из образложења захтева, очигледно произилази да је исти поднет и против правноснажне пресуде Основног суда у Суботици 3 К 18/18 од 20.09.2018. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је право приватног тужиоца на подношење приватне кривичне тужбе застарело, имајући у виду да се застарелост, према наводима захтева, рачуна „од прве наводне објаве увредљивог коментара на фејсбук профилу, а не од понављања објава“, због чега бранилац сматра да је у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца.

Изнетим наводима, иако формално не означава, бранилац суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 65. став 2. ЗКП прописано је да се приватна тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог.

Из списка предмета и то из диспозитива приватне кривичне тужбе приватног тужиоца ББ, поднете дана 12.01.2018. године, преко пуномоћника адвоката Бранка Павловића, произилази да је окривљеном стављено на терет да је продужено кривично дело увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, извршио у временском периоду од 23.10.2017. године до 23.12.2017. године.

Полазећи од наведеног и цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, имајући у виду да је приватна кривична тужба очигледно поднета пре истека законом прописаног рока од три месеца од дана када је оштећени ВВ сазнао за кривично дело и осумњиченог, дакле од стране овлашћеног тужиоца – приватног тужиоца ББ.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је правноснажном пресудом прекорачена оптужба, с обзиром да је у конкретном случају повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде, јер је приватном кривичном тужбом приватног тужиоца, окривљеном стављено на терет да је предметно кривично дело извршио у временском периоду од 23.10.2017. године до 23.12.2017. године, док је у чињеничном опису кривичног дела утврђеног у изреци пресуде наведено да је окривљени предметно кривично дело извршио у временском периоду од 28.10.2017. године до 23.12.2017. године.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, иако формално не означава, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног касационог суда, наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела из приватне кривичне тужбе приватног тужиоца ББ, поднете дана 12.01.2018. године, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА. Наиме, првостепени суд је у пресуди овом изменом (скраћујући временски период извршења кривичног дела за које се окривљени терети, и то за пет дана) само ускладио чињенични опис кривичног дела за чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру приватне кривичне тужбе, при чему наведена измена није извршена на штету окривљеног, јер су битна обележја кривичног дела остала иста и у приватној тужби и у изреци пресуде, односно постоји истоветност чињеничног описа радње извршења, као и начина извршења предметног кривичног дела (окривљени није оглашен кривим за већу „кримналну количину“).

Дакле, како је чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и да се писмено израђена пресуда разликује од пресуде која је објављена, чиме указује на повреду члана 428. став 1. ЗКП.

Такође, бранилац истиче да увод првостепене пресуде, не садржи све што је потребно, чиме указује на повреду одредбе члана 428. став 2. ЗКП.

Осим тога, у захтеву се наводи да је суд пропустио да изведе све доказе које је одбрана предложила, чиме се указује на повреду одредбе члана 395. став 1. ЗКП.

Такође, бранилац истиче да је другостепени суд пропустио да одлучи о свим жалбеним наводима, чиме указује на повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да нема доказа да је окривљени извршио предметно кривично дело онако како му је то стављено на терет приватом кривичном тужбом – чиме по налажењу овог суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Међутим, како повреде закона из члана 428. став 1. и 2, 395. став 1. и 460. став 1. ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то се Врховни касациони суд није упуштао у оцену ових навода захтева.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић